

#44 | Jun 2021

Hermelinska nätverket

Vad vet ni om pengar egentligen?

Erik från Öhman Fonder berättar om valutornas historia och framtid

sid 6-7

En kvinnlig adlig radiopionjär

Jan Winter berättar om sin mormor Carin (inte Casan) Hermelin

sid 12-13

Tre studenter tackar för sig

Erik studerar smärta, Livia människor och Maneesha djur

sid 4-5, 8-9, 14

Bland grenar, kvistar och blad

Händelser i den Hermelinska släkten sedan föregående nummer

Födda

Den 15 december 2020 föddes Flora Maj Honorine Hermelin, dotter till Adolf (Thorsvi, Robert, Nils, Gunnar) och Linnea (se bild nedan).

Avlidna

Den 11 december 2020 avled Niklas (Åsby, Sven, Nenne), se minnestext.

Gifta

Den 10 april gifte sig Sebastian (Thorsvi, Robert, Jan, Otto) och Sophie, född Landquist (se bild intill).

Födelsedagar andra halvåret 2021

14 aug: Dirk Lange, 60 år, Handeloh, Tyskland

25 aug: Fredrik, 60 år, Huddunge By

4 okt: Charlotte Severin, 70 år, Stockholm

17 okt: Martin Kennedy, 50 år, Tokyo, Japan

8 dec: Ulf, 60 år, Muskö

En hälsning från Sebastian och Sophie: "Vi gifte oss 10 april 2021 i stadshuset utan vittnen, vänner eller familj (pga Covid tror vi...) och kommer ta revansch i form av en hejdundrande fest för att fira kärleken som resulterar i att vi väntar en dotter inom kort!"

Här är pappa Adolf och lilla Flora, som vägde 3 528 gram och var 53 cm lång när hon föddes. Namnet Honorine fick hon efter vår kända släkting.

Till minne av Nils Samuel Gustaf Skragge

Född i Karlskrona 23/7 1941, död i Danderyd 11/12 2020

Barndomen tillbringades i Karlskrona där hans far Sven Samuel Hermelin var chef för Sjömansskolan. Denna barndom präglade Niklas att senare i livet välja flottan som sin yrkesväg.

Vid elva års ålder gick flytten till Näsby Park och Djurholms Samskola. Niklas intresse för golf tog fart när han varje dag med tåget till skolan passerade Djurholms golfbana. Han blev en skicklig spelare med som bäst fyra i handikapp. Han sommarjobbade i flera år på golfbanan och var dessutom klubbens proffs Jimmy Dodds personliga caddie.

Studentexamen tog Niklas vid Beskowska skolan i Stockholm. Han läste också två skolterminer i Wales vid Lindisfarne College, en stor upplevelse vid 11 och 16 års ålder. Efter studenten blev det Sjökrigsskolan med tjänstgöring en sommar på Gladan och Falken och även sex månader på Älvsnabben. Mycket minnesvärda upplevelser som han talade väl om.

En av kurskamraterna hette Arvid Taube. Arvid hade en syster som hette Ebba, och de blev ett par, Ebba och Niklas! Kurskamraterna blev en viktig del i hans liv och de träffades varje år i över 50 år.

Niklas tjänstgjorde på Västkusten, Ostkusten, Karlskrona och Strängnäs.

Han gjorde ännu en resa med Älvsnabben, men nu som fartygsintendent.

Ebba och Niklas bildade familj och bosatte sig i Stocksund, Danderyd, och köpte senare ett fritidshus i gamla Hermelinstrakter i Bergslagen. Där

fick Niklas utlopp för sin händighet med allt som behövde göras på en gammal Bergsmansgård.

Genom hustru Ebba blev han tidigt delaktig i hennes släktgård på Tjörn i Bohuslän. Där satte han stor prägel på byggnationen både ute och inne. Han renoverade bland annat Ebbas ärvda dockskåp, byggde nya små möbler och inredde med många fiffiga detaljer.

Niklas ekonomiska kunnande var

stort. Detta visade han bland annat genom att vara kassör i Ebbas släktförening i 23 år, i Hermelinska släktföreningen i 15 år och i Vasamuseets vänförenings styrelse i 16 år. Under en period var han även sekreterare i vår bostadsrättsförenings styrelse och ordförande i en lokal herrklubb, Stocksundsklubben.

Citat ur kurskamraten och vännen Sten Mobergs nekrolog i SvD:

”Niklas blåblodiga anor kom till uttryck i ett otvunget, naturligt och ledigt sätt som han med sin lite torra och roliga humor ofta kombinerade med en glimt i ögat. Hans uppträdande var alltid mycket artigt och belevat vilket gjorde honom omtyckt av alla.”

Citat från ett Facebook-inlägg av Maria Sandström, chefssekreterare på Vasamuseet:

”En gentleman ut i fingerspetsarna. Jag saknade honom redan när han drog sig tillbaka från det frivilliga uppdraget i vänförenings styrelse, men nu sörjer jag möjligheten att sitta och lyssna på hans låg-

mällda och finurligt berättade minnen. Så rar, familjekär, stolt, ärlig och skicklig. En gentleman jag är lycklig att ha lärt känna.”

I 70-årsåldern började Niklas visa tecken på en begynnande demens. Tillståndet förvärrades och hans sista år tillbringades på Klingsta äldreboende i Danderyd.

Niklas efterlämnar hustrun Ebba, dottern Hanna, sonen Oscar och barnbarn.

Student i björkarnas stad

Livia, dotter till Gustaf och Dina (Thorsvi, Ernst, Olof, Bengt) berättar om sin studietid i Umeå

Det är 2021 och jag är nyinflyttad i en lägenhet i Stockholm med en kandidatexamen i sociologi. Jag känner mig ganska liten i denna stora stad och det känns märkligt att ha slängt sig in i det så kallade vuxenlivet mitt i en pandemi där det inte varit så enkelt att hitta jobb. Men när jag tittar tillbaka på min studietid så är jag oerhört tacksam över den resa jag fått vara med om.

På resa norrut

Jag har alltid intresserat mig för människor och hur vi fungerar själva och i relation till andra, därför kändes det som en självklarhet att välja något i stil med psykologi, kriminologi eller socionom.

Men sedan fick jag syn på sociologi, som verkade vara ett väldigt brett ämne med kurser inom de områden som jag var intresserad av. Därför hamnade

även sociologi på min lista, och 2016 började min resa uppåt i landet mot Sociologiprogrammet på Umeå Universitet.

På okänd mark

Till en början hade jag hoppats på att komma in i Uppsala eller Lund eftersom jag hade vänner som studerade eller skulle studera där. Umeå visste jag nästan ingenting om förutom att det var långt hemifrån, att jag inte skulle känna någon där och att min farbror Christian och hans fru Maria än gång i tiden studerade och trivdes där.

Trots viss tveksamhet sa min magkänsla att "det här kan bli bra" så jag chansade och tackade ja. I dag är jag

så tacksam över det för min magkänsla hade självklart rätt.

En riktig studentstad

Umeå visade sig vara en riktig studentstad som mer eller mindre lever på sina studenter och sjuder av liv nästan hela året. På sommaren väljer många att åka

Livia med två vänner på examensdagen

hem till sina familjer, trots att Umeå egentligen är som vackrast då med en sol som aldrig går ner.

Umeå är inte så stort men precis intill campus finns Nordens största gymnastgård, en fin älv att promenera längs och stor sjö som man kan grilla, bada eller åka skridskor vid. Staden är kanske mest känd för Brännbollsyran som anordnas varje år (förutom i covid-tider) och självklart sitt hockeylag Björklöven som är Sveriges bästa!

Inspark

Som för nästan alla nya studenter började vår första termin med inspark: två veckor av tävlingar, poängjakt, fester och slutligen en festsittning där

det vinnande laget skulle koras. I samband med alla aktiviteter så kom även mamma upp för att hjälpa mig bygga ihop möbler och införskaffa redskap till lägenheten så att mina gäster skulle ha något att sitta på och jag något att laga mat i.

Jag minns nervositeten som 19-åring

den där första dagen då alla vi nyblivna studenter skulle samlas för att bekanta oss med varandra. Vi fick en guidad tur runt universitetsområdet av våra faddrar som skulle börja sin tredje termin på programmet och som skulle ha hand om och "passa upp" på oss under insparken. Det var spännande att möta så många nya ansikten och till min stora förvåning var vi i alla möjliga åldrar och från alla olika delar av landet.

Introduktion till sociologin

Innan terminsstart hade vi fått välja mellan

två olika inriktningar, sociologi eller socialpsykologi. Sociologer fokuserar mer på samhället och dess strukturer medan socialpsykologer fördjupar sig mer inom människan som social varelse i samhället. Jag valde sociologi eftersom jag ville få ett helhetsperspektiv, vilket jag senare insåg att jag hade fått oavsett inriktning.

Inom programmet nosade vi på alla möjliga områden vilket jag tyckte var väldigt kul, bland annat hur vårt samhälle har sett ut historiskt, kvalitativ och kvantitativ forskningsmetod, vilka roller en människa fyller eller rättar sig efter i ett samhälle, olika sociala problem på bland annat arbetsplatser och lite teorier inom kriminologi, arbetsrätt

och sociala mediers påverkan.

Vi spenderade mycket tid på att läsa långa texter om och av de klassiska sociologerna (gubbarna) och deras teorier. Karl Marx, Emile Durkheim, Pierre Bourdieu och Max Weber skulle följa oss ändå till slutet, i alla fall för oss som hade valt inriktning sociologi.

Andra året

Andra året fick vi själva prova på ansvaret med att vara faddrar vilket gjorde att vi som klass kom mycket närmare varandra och blev som en enda stor familj.

Vi hade valt temat Harry Potter och de nya studenterna delades in i respektive lag/elevhem som skulle tävla mot varandra i varsin elevhemsslip och trollkarls-hatt. Tillsam-

mans med två andra blev jag ledare för HufflePuff som kom att kamma hem hela insparken – och som pricken över i:et blev jag framröstad av alla nollor till årets fadder och vann en unik pokal i form av en träsko på en slags piedestal!

Studienivån blev allt högre och fokus låg mer på uppsatsskrivande än salstentor, vilket jag tyckte var skönt då jag har svårt att koncentrera mig i tentamenssal. Vi hade vi vår första kurs helt på engelska tillsammans med utbytesstudenter och fick lösa olika case i grupper vilket var väldigt kul. Sedan läste vi arbetsrätt vilket var som att läsa på ett helt annat språk än vad vi var vana vid.

Utbyte och c-uppsats

Under mitt tredje och sista år fick vi fritt välja kurser den första terminen. Vi fick möjlighet att göra detta på annan ort, eller för de som ville i ett annat land. Självt blev jag väldigt sugen på England och åkte till Cambridge. Utbytesterminen gick hur bra som helst, jag lärde känna många nya vänner, passade på att resa till Edinburgh, förbättrade

Livia utklädd till snögubbe med priset för årets fadder

min akademiska engelska ytterligare och blev förvånad över att jag inte fick en enda komplettering.

Sista terminen bestod av kvalitativ och kvantitativ forskningsmetod (tredje gången gillt), repetition och det absolut sista momentet: att skriva c-uppsatsen.

Min uppsatskompis och jag skrev om hur vi använder smartphones för att framställa oss själva på ett visst sätt i samhället och för att skydda vår personliga sfär ute i det offentliga, och vad som händer om vi inte har vår smartphone nära till hands i offentliga situationer. Vi blev godkända för opponering och sedan även godkända på vår uppsats! Vi var så stolta över oss själva

och hade insett att hårt arbete verkligen lönar sig.

Examensdagen

Så till slut kom dagen som så länge hade känts långt bort. Det var juni 2019 och vi skulle ta vår examen efter tre händerrika år. Vädret var helt på vår sida och vi började morgonen med en champagnefrukost. Jag hade en blå klänning på mig, ett brett leende på läpparna och tårfyllda ögon hela dagen. Det kändes så konstigt att skiljas från sin klass och jag har alltid haft svårt för att ta farväl. Vi hade en examensceremoni med diplomutdelning och avslutade kvällen med en examensfest.

I dag är jag så tacksam för att jag vågade flytta ifrån vänner och familj för att pröva mina vingar och för att jag kom in på mitt tredjehandsval som visade sig vara helt rätt för mig.

Stort tack!

Avslutningsvis vill jag tacka världens bästa släktförening för ert stöd i form av stipendier som har varit till stor hjälp under mina studieår! Tack vare ert bidrag har det varit lättare för mig att ha råd med studentlitteratur, goda måltider och ibland även ett glas vin. Jag vill också passa på att tacka mina fina föräldrar för deras stöd och för att pappa pratade gott om och sålde in Umeå som stad när mitt huvud egentligen var inställd på något helt annat.

När ettor och nollor blev hårdvaluta

Erik Nilsson från vår kapitalförvaltare Öhman Fonder ger oss en lektion i valutakunskap

Sverige har genom historien visat sig vara något av en pionjär när det gäller handel och betalningsmedel och av allt att döma upprepar historien sig igen.

Vem är då jag som påstår detta? Jag heter Erik Nilsson och ansvarar

för tillgångsallokering på Öhman Fonder, som sedan 2015 har privilegiet att förvalta den Hermelinska släktföreningens kapital. Öhman har anor från 1906 då firman startades av Emric Öhman. När han avled år 1936 togs firman över av den anställda Max Dinkelspiel och sedan dess har Dinkelspielfamiljen drivit Öhman i flera generationer. Idag är Öhman Fonder Sveriges största fristående kapitalförvaltare med över 110 miljarder kronor under förvaltning.

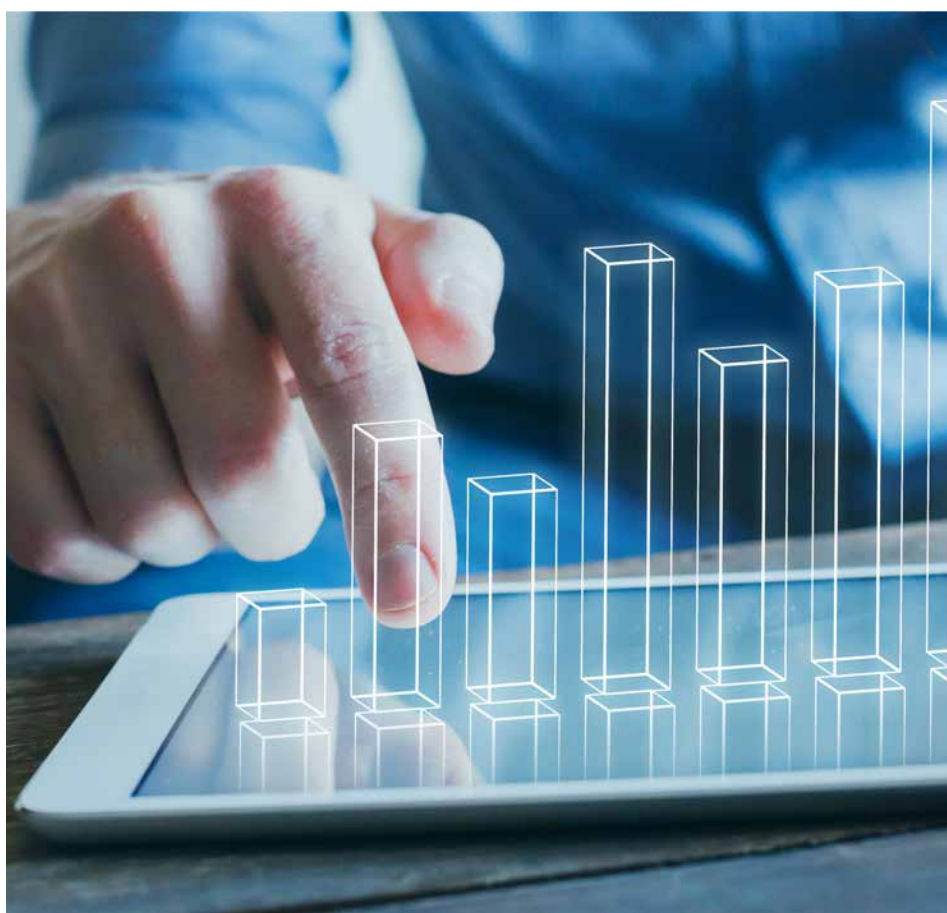
Pengar nu och i framtiden

En förutsättning för att kunna bedriva kapitalförvaltning är pengar. Så hur har pengar sett ut genom historien och hur kommer de se ut i framtiden? Det ska vi förhoppningsvis reda ut i denna text.

De första mynten i Sverige kom redan så tidigt som på 1000-talet och genom årens lopp har flera typer av mynt figurerat inom byteshandeln. Er stamfader Simon Skragge som levde i mitten av 1500-talet kan mycket väl ha använt sig av präglade mark (i silver), öre eller penningar. Om han bedrev utlandshandel kan han rent av ha använt sig av da-

lern, som var en svensk version av den böhmiska valutan Thaler.

Vi behöver dock spola fram tiden ett århundrade innan en ny milstolpe skulle nås inom valutor. Det hela började när Köpmannen Johan Palmstruch

bildade Sveriges första bank 1656, Stockholms Banco, som blev en enorm succé. Köpmännen slapp släpa runt på sina tunga kopparplåtar och kunde i stället förvara dem i bankvalvet. I retur fick de en typ av insättningsbevis som de kunde handla med. Dessa skulle visa sig vara Europas första sedlar. När väldigt många sedlar hamnade i omlopp ifrågasattes förtroendet för banken och när oroliga kunder ville ta ut sina kopparplåtar ledde det till en bankkrasch. Adeln hade dock insett det stora värdet och bekvämligheten av en bank och fick med sig prästerna och borgarna på att 1668 grunda Rikens Ständers Bank: Världens första centralbank.

Riksbanken föds

Det skulle dock dröja nästan 200 år, till 1867, innan institutionen bytte namn till Sveriges riksbank. Några år senare byttes namnet på den officiella mynt-

enheten till krona och kronan fick dessutom en så kallad guldmyntfot. Under första världskriget släppte flera länder sin guldmyntfot, vilket fick inflationen att skjuta i höjden. När man efter kriget försökte återinföra guldmyntfoten blev det i stället en lång period av deflation som ledde till ekonomisk kris när efterfrågan från utlandet på svenska produkter försvann. Kronan har sedan dess knutits an till olika världsvalutor. 1933 knöts den först till det brittiska pundet,

för att några år senare (1939) knytas till den amerikanska dollarn.

Nästa paradigmskifte för kronan kom under 1990-talet när Sverige upplevde sin stora bank- och finanskris. Riksbanken, som fortfarande bedrev ett fast växelkurssystem, var tvungen att kämpa med näbbar och klor för att förhindra kapitalutflöden från landet. Under ett par dagar 1992 höjdes räntan till 500 procent för att försvara valutan. Strax därefter kastade dock Riksbanken in handduken och 19 november 1992 släpptes kronan fri. Därefter infördes ett inflationsmål på 2 procent, som blev den nya målvariabeln för Riksbanken och som gäller än i dag.

Nästa kapitel

Sverige fortsätter att vara pionjärer inom betalningsmedel och även nu när nästa kapitel i historien skrivs ligger Sverige i framkant. Riksbanken är i full gång med ett pilotprojekt där man utvärderar införandet av så kallade e-kronor. Digitala valutor kommer förändra betalningssättet i grunden och förändringen kan gå snabbare än vad vi tror.

I stället för att ha tillgång till kronor via ditt bankkonto, eller fysiska sedlar och mynt, så kommer all betalning ske i ett nätverk mellan så kallade användare, deltagare och Riksbanken. Deltagare i det här fallet kan vara en bank eller banktjänsteleverantör – här finns stora möjligheter för företag inom så kallad BigTech eller FinTech, läs Apple Pay och Facebook.

Apputvecklare som i dag flyttar gränserna för vad vi kan göra i den digitala världen upplever just nu en stor frustration. Kundupplevelsen är A och O inom apputveckling och i dag försämrar kundupplevelsen avsevärt så fort appen börjar ”röra” pengar. Appen blir då beroende av affärsbankernas ofta tröga och dyra processer för dataöverföring och clearing. I en värld av e-kronor kommer apputvecklarna ha direktaccess till Riksbanken. Riksbanken har inget intresse av att tjäna pengar på transaktioner, vilket är fallet i dag när vi till exempel betalar via ett betalkort. Riksbanken har enbart intresse av att skapa ett betalningsmedel som underlättar för medborgarna och som upprätthåller förtroendet för kronan.

Något som också kommer förändras är kreditrisken för pengar som i dag ligger på ett bankkonto. Insättningsgarantin gäller upp till 100 000 Euro för privatpersoner, men företag och förmögna privatpersoner som har betydande summor på ett bankkonto kan definitivt råka illa ut om banken skulle gå i konkurs. Med e-kronor elimineras den kreditrisken helt eftersom e-kronorna ligger i ett digitalt bankvalv direkt hos Riksbanken. Banker kommer

därför behöva göra sina bankkonton mer attraktiva för inlåning, eftersom bankinlåning trots allt är en viktig komponent för att de ska kunna bedriva bolåneverksamhet och annat.

När får vi digitala plånböcker?

Hur lång tid tar det innan vi har digitala valutor? Kanske bara till nästa år om man åker till vinter-OS i Peking 2022. Den digitala kinesiska valutan e-CNY har pilottestats i stor skala och den kinesiska staten är angelägen om att införa e-pengar, då spårbarhet och kontroll är av högsta intresse för dem. Digitala valutor undersöks just nu av alla de stora centralbankerna och eftersom allmänhetens intresse för kryptovalutor ökar påskyndas arbetet. Staterna visar stor motvilja mot att tillåta konkurrens till statliga valutor som betalningsmedel. Därför skulle det inte vara förvånande om ni i Hermelinsläkten om några år kommer gå runt med månadslönen i form av digitala tokens i en smartphone, en ganska lång väg från att Simon Skragge nästan 500 år tidigare gick runt med några präglade silvermarker i sin pengapung.

Nu har vi bara skrapat lite på ytan vad det gäller digitala valutor men i maj höll jag ett mer fördjupat webinarium på temat. Om någon av er skulle vara intresserad av att ta del av detta kan ni kontakta Jens Nilsson, släktföreningens kundansvarige, så kan han ordna det.

Kort om förvaltningen 2021

Förvaltningen har så här långt i år varit framgångsrik. Vi har trott på en stark cyklisk återhämtning på börsen och har därför valt att investera tungt i svenska stora bolag, samt i globala småbolag som vi vet gynnas i denna del av konjunkturcykeln. Sedan slutet av mars har vi gjort portföljen något mer defensiv eftersom värderingen av framför allt aktier blivit ansträngd. Vi har därför sålt svenska aktier och köpt räntor för att minska risken i portföljen. Vi behåller dock en liten övervikt av aktier, då vi tror att den starka konjunkturen

kan hålla i sig en stund till. Portföljen är därmed gott rustad för en eventuell korrektion på aktiemarknaden.

Med vänliga hälsningar

Erik Nilsson

Öhman Fonder

Våra kontaktpersoner hos Öhman Fonder

Jens Nilsson

08-407 58 47

073-042 81 82

jens.nilsson@ohman.se

Erik Nilsson

08-407 58 56

erik.nilsson@ohman.se

En smärtsam resa

Hur mycket vet du om smärta? Erik, son till Christian (Thorsvi, Ernst, Olof) och Maria vet en hel del!

Kommer ni ihåg läkarstudenten Erik? I Nätverket #41 berättade han om sin studietid vid Karolinska Institutet som han då var halvvägs igenom. Nu har han hunnit längre och vill berätta om ett av sina stora intressen som berör väldigt många: smärta.

Fastän mitt friidrottsutövande skänkt mig mycket glädje under årens lopp är det samtidigt svårt att inte tänka på smärtan som den också varit förenad med: ett stort antal skador från topp till tå, de flesta relativt milda, men ändå tillräckligt för att påverka min träning negativt. Trots det skulle jag inte vilja vara utan dessa upplevelser, för ibland kan smärtan också föra något gott med sig.

Första mötet

Jag minns då jag som 18-åring dragits med en lumskskada i över ett halvår som trots alla fysioterapeuter, naprapater och läkare jag träffat inte ville bli bättre. Utsikterna var dystra när jag redan provat "allt" och inget hjälpt.

Det var då som en av mina konkurrenter som råkade vara på stället där jag brukade träna såg att jag var skadad och gav mig ett namn till en naprapat som han verkade smått lyrisk över. Jag sa till honom att jag har minsann redan uppsökt flera naprapater och mer därtill, varför skulle denna vara annorlunda? Han försäkrade mig om att detta inte var någon vanlig naprapat, om man nu

ens kunde kalla honom för det och att jag inte skulle bli besviken. Det var på den vägen som jag kom i kontakt med Mårten Prosell.

Lärdomar under årens lopp

Allt sedan den dagen har Mårten hjälpt mig med diverse olika besvär på ett sätt som inte går att jämföra med något annat jag upplevt. Förutom behandlingar har de många mötena också resulterat i många samtal om smärta, diagnostik, behandling och närliggande områden. En halvtimmes behandlingsbesök har därför allt som oftast pågått snarare två timmar. Visserligen är jag nyfiken av mig men jag skulle påstå att det för vem som helst skulle vara svårt att inte

Erik och Mårten Prosell i undersökningsrummet

bli intresserad, för att inte säga fascinerad, över effekten när man själv upplevt den.

De lärdomar jag dragit av dessa samtal har gjort det än mer intressant att i min läkarutbildning komma ut i verkligheten och träffa patienter med långvarig smärta, inte minst i förhållande till hur dessa undersöks och behandlas av läkare.

Kort om smärta

Omkring hälften av befolkningen påverkas av någon form av kronisk smärta, oftast orsakad av rörelseapparaten (muskler och leder), beroende på definition. En försvinnande liten andel av dessa patienter vårdas av smärtspecialister. Det vanliga är att de vårdas av allmänläkare – omkring en tredjedel av läkarbesöken i primärvården är smärtrelaterade. Sjukdomar i rörelseapparaten utgör, efter psykiatriska sjukdomar, den mest kostsamma sjukdomsgruppen i Sverige räknat i sjukförsäkringskostnader.

Smärta beror oftast på ofarliga tillstånd, men kan också vara ett tidigt tecken på underliggande allvarlig sjukdom och bör därför tas på allvar för att inte missa chansen till tidiga insatser. En tillsatt expertgrupp gav 2016 ut en rapport angående smärtvården i Sverige. Slutsatsen var att vården av patienter med långvarig smärta brister både vad gäller kompetens och struktur samt att forskning inom området är lågprioriterad.

En plan börjar ta form

Mot bakgrund av detta och mycket mer bestämde jag, i samråd med Mårten, att mitt examensarbete på läkarprogrammet skulle bli att fördjupa mig inom vården av patienter med smärta i rörelseapparaten. Då ingen tidigare forskning existerade kring allmänläkares handhavande av dessa patienter på vårdcentralen föll det sig naturligt att rikta in sig på just detta.

Mer specifikt ville jag ta reda på vad

allmänläkares diagnostik (frågor och undersökningar) samt behandlingar innefattade och hur de resonerade, för att slutligen jämföra dessa karakteristika mot motsvarande i Mårtens klinik. Metoden för arbetet var att först observera och dokumentera läkarbesök på vårdcentraler för att sedan, efter patientmötet, intervjua läkarna. Under intervjuerna ställde jag dels öppna frågor för att ta reda på varför läkarna agerade som de gjorde, dels specifika/scenariobaserade frågor i särskilda syften.

Utmaningar och lösningar

Då jag inte hade någon tidigare erfarenhet av att bedriva denna typ av forskning (kallad kvalitativ forskning) ägnades sommaren till att införskaffa de rätta förkunskaperna så att jag skulle kunna inhämta och tolka data på ett korrekt sätt. Parallellt med detta utvecklade jag tillsammans med Mårten både observations- samt intervjuprotokoll som skulle användas för datainhämtandet. Detta medförde att jag fick en fördjupad förståelse för Mårtens diagnostiska metodik, något jag har nytta av i dag.

Samtidigt kämpade jag på även med andra praktikaliteter. Bara en sådan sak som att få kontakt med de ansvariga på vårdcentralerna och få de rätta personerna att ge sitt godkännande visade sig vara ett helt arbete i sig självt. Att därefter hitta vårdcentraler som mitt under pandemin kunde tänka sig att ställa upp var inte heller lätt, men med lite vilja, ett stort antal mejl och telefonsamtal (samt erbjudanden om hembakat kaffebröd) ställde så småningom 7 av 39 kontaktade vårdcentraler upp.

Totalt genererade detta 16 observerade patientmöten, ett bra upptag givet arbetets omfattning och de rådande omständigheterna. Inhämtningen av data gick sedan relativt smärtfritt och läkarna var överlag intresserade över vad mitt arbete skulle komma att visa då patienter med smärta är en stor del av deras arbetsvardag.

Slutsatser i korthet

Gemensamt för allmänläkarna och Mårten var att de båda uppgav att ett viktigt mål med besöket var att försöka att utesluta allvarlig sjukdom. Skillnaden här låg i de underliggande uppfattningarna om hur symtomen uppträder och detta påverkade undersökningsförloppet. Samtliga läkare var eniga på två punkter: att bortfall (frånvaro av viss funktion) är det tydligaste tecknet på eventuell underliggande sjukdom, och att patienterna märker detta och därför kan ge bra svar på frågor om det. Mårten å andra sidan baserade sina slutsatser på en omfattande undersökning av neurologisk karaktär som utfördes oavsett om patienterna hade märkt några bortfall eller ej. Enligt hans mening märker man oftast inte symtom förrän de blir alldeles uppenbara.

Bortsett från några gemensamma aspekter var skillnaderna mellan läkarnas och Mårtens neurologiska undersökningsmetodik stora gällande såväl innehåll som utförande. Vidare kan nämnas att läkarna fokuserade sin diagnostik till området för smärtan medan Mårten även här breddade sin approach med hjälp av ett batteri av neurologiska tester syftande till att hitta orsaken till smärtan, för att sedan kunna behandla denna och verifiera behandlingens effekt.

Resan fortsätter

Då jag är intresserad av att ligga i framkant vad gäller applicering av forskning har jag investerat i Mårtens bolag Doloradix AB som förutom en växande smärtbehandlingsklinik också är aktivt inom smärtforskning. För närvarande består denna forskning i att, baserat på Mårtens kliniska erfarenhet, utveckla instrument för att på ett mer tillförlitligt och objektivt sätt kunna diagnostisera smärta. Smärtans resa är ännu i sin linda men jag tors redan nu konstatera att all smärta inte är av ondo!

Notiser

Här skriver vi om stort och smått som har koppling till släkten. Tipsa oss på jenny@hermelin.com!

Kort från styrelsens senaste möte

Det senaste styrelsemötet (nummer 12 sen släktmötet 2016) hölls den 22 mars via länk i den digitala världen.

På mötet avhandlades vår ekonomi och fondernas utveckling, stipendiebelopp, innehållet i Nätverket och vår fina hemsida som ytterligare uppdaterats. Vi planerade vårt kommande släktmöte och ser fram emot att få ses år 2022!

Vi hade också glädjen att trots det rådande läget besluta om utdelning av stipendier (se sid 15).

Har du frågor om styrelsearbetet eller protokollet får du gärna kontakta mig som är sekreterare, eller någon annan av oss i styrelsen.

//Hanna Jessing

Ed köper Forsnäs

Forsnäs är ett fräsesäteri i Ydre kommun, cirka 5 mil från Degla. Gården ägdes sedan 1843 av fornforskaren Leonard Fredrik Rääf, som dog där 1872 och begravdes på ägora.

Forsnäs tillhörde från 1907 det av hans arvingar 1898 bildade Forsnäs aktiebolag. Förbi Forsnäs löpte Eksjö-Österbymo Järnväg som hade en station vid säteriet. Järnvägen gjorde att Forsnäs kom att växa till en mindre by. Sågverk anlades även på orten till vilket det gick ett stickspår.

Märta Rääf föddes 1876 på Forsnäs gård och gifte sig 1897 med Max Hermelin, ingenjör, jordbrukare och kommunalman. Vid släktföreningens konstituerande möte 1910 utsågs Max till dess förste ordförande.

Eberhard, kallad Ed (Österby, Max, BeO) har nyligen köpt den gård där hans farmor föddes. Snart har gården ägts av ättlingar till Leonard Fredrik Rääf i 200 år. Slå det den som kan!

Filip (Österby, Max, BeO, Olof) är en stor fotoentusiast och visade i våras sina verk på Leveriet i Sickla Köp kvarter. På utställningen kunde man se bilder från Hong Kong, New York, Thailand och olika delar av Sverige.

En hälsning från Johan (Åsby, Sven, David) och Agneta: "Vi önskar hylla vår numera avlidne släkting Olof kallad Olle som den 23 april 2021 skulle ha fyllt 85 år med några foton. På första bilden står bryllingarna vid Olofs residens i Villedieu (notera skylten "Olof Hermelins väg"), och på andra bilden ser ni oss och vår tax Douglas, fulla av oförglömliga minnen – och med en skadad hand som hindrade oss att besöka släktmötet i Filipstad 2006. Vi lärde oss att två hanhundar inte alltid bryr sig om att deras hussar är släkt!"

Ur ordförandes mejlkorg

Ordförande Johan delar med sig av spännande korrespondens med bäring på släkten

Gravar på Gripenberg

Det är roligt att vara ordförande i vår släktförening. Det kommer så intressanta mejl! Ett av de mer fascinerande kom från Maziar Jahanshahi. Han är född i Iran, har pluggat i Lund och startat flera företag. En entreprenör skulle jag gissa efter att ha luskat lite på sociala medier.

Maziar undrade i ett mejl var Eric Hermelin är begravnen. Vi har bra koll på mycket i släktföreningen men gravplatser är kanske inte vår bästa gren. Det står inget på hemsidan så jag bad Jan (Gripenbergsgrenen) att undersöka frågan vidare. Jan visste mycket väl var Erics grav ligger. Och inte bara

det, han kunde också berätta var ytterligare 17 släktingar från Gripenbergsgrenen är begravda. Så här ligger det till:

På Griftakullen vid Gripenberg finns en mindre byggnad för urnor och en omkringliggande begravningsplats. I byggnaden förvaras Erics urna och utanför ligger flera släktingar begravda: Honorine 1886, gamle-baron Axel 1898, Birgitta 1932, Joseph 1938, Peter 1940, Jane 1963, Christer 2001 och Birgitta 2015.

Axel ansåg någon gång på 1960-talet att Griftakullen var en alltför mörk och dystert plats. Han ordnade därför en gravplats på Säby kyrkogård där flera släktingar är begravda: Axel

1975, Carl 1996, Borit 2000, Karin 1975, Barbro 1988, Ingeborg 2000, Gunilla 2005, Arne Ugglå 2000 samt Joachim 2002.

Man kan enkelt hitta Griftakullen på Eniro. Man får passera en hage med kor om de är ute och man måste se till att elstängslet stängs ordentligt. Det är ett litet pyssel att ta sig dit och det kan vara lerigt.

Jag meddelade Maziar detta och fick följande svar:

”Anledningen till min fråga är att jag hade tänkt att lägga en ros och recitera några verser ur Robaiyat intill hans urna, när jag är i Sverige nästa gång”.

Välkommen Maziar!

DNA på gott och ont

Härom månaden kom ett mejl av det mer ovanliga slaget. Avsändaren heter Christina Hjalmarson och är vad jag förstår en ganska nitisk släktforskare.

Christina har genom hörsägen funnit att hon tillhör släkten Altberg. Det var prästen i Lilla Malma socken som sagt till Christinas mormor i början av 1900-talet att hennes far var godsägaren Anders Axel Altberg på Grinda säteri. Det står patron Altberg i kyrkböckerna.

I Christinas släktforskning har hon funnit namn som Skytte, Leijonhufvud, Svinhufvud med flera. Hon har borrar rejält i sina släktled de senaste 20-30 åren och publicerat artiklar, skrivit berättelser, samlat fotografier och litteratur samt varit på resa i fädrens spår.

Som många andra släktforskare har Christina gjort ett DNA-test och fick då träff på Ebba Wadstein, född Hermelin. Det stämde inte med hennes forskning. Och kom som en chock.

Christina har nu på goda grunder kommit fram till att hennes mormors mor Vilhelmina Rangstedt kom som 30-åring till Österby gård i april 1882 för att arbeta som mejerska.

Österby gård köptes 1853 av konstnä-

ren Olof Hermelin som då var nygift med Lucie född Liljenstolpe. På Österby föddes deras sju barn, däribland Maximilian som fick många barn och barnbarn. Man kan gott säga att Österbygrenens livskraft härstammar härifrån!

Lucie beundrar Olofs måleri på en dörrspegel

Men redan i november 1883 reste Vilhelmina Rangstedt till Stockholm, gravid i femte månaden. Hon kom att bo hos en snickaränka och ”barnmorska”, där hon försörjde sig som sömmerska innan barnets födelse. Den 17 mars

1884 föddes hennes dotter och döptes dagen efter till Cecilia Wilhelmina Carlsson. Cecilia för att modern tyckte om det namnet. Wilhelmina efter modern och Carlsson efter fadern.

Vem fanns på Österby vid tillblivelsen? Förutom Olof Hermelin, hans hustru Lucie och deras två döttrar fanns Carl Axel August Hermelin, född 1854, den äldste sonen. Hans bror Ernst Maximilian ”Max” Hermelin hade lämnat gården år 1881 och andra brodern Tryggve fanns nog inte heller där. Men Carl brukade gården. Han var då 28 år och dog fem år senare, 33 år gammal.

Den lilla flickan Cecilia lämnades 14 dagar gammal till Allmänna Barnhuset i Stockholm med 400 kronor (en vanlig summa på den tiden, motsvarade 25 500 kronor i dag) för att föräldrarna skulle vara okända. Den summa betalade med säkerhet en välbeställd fader.

I dag, 150 år senare, finns fortfarande kopplingar. Christina Hjalmarsons ena dotter berättade att hon var team-kamrat med Gunilla Atmer född Hermelin på BUP i Nyköping. Christinas andra dotter hade haft Gunilla Atmers döttrar Caroline och Charlotte Atmer som elever i sina taekwondo-kurser.

Jaa, vad ska man säga?

Hermelinen som blev radiopionjär

Jan Winter, son till Christina (Thorsvi, Ernst, Elias) och Dieter Winter, berättar om sin familjs nutidshistoria

Släkten Hermelin har haft flera märkliga journalister, författare och andra kulturarbetare i sina led. Medan Carin "Casan" Hermelin (1902-1975), se tidigare nummer, är det främsta och mest kända exemplet ska dessa rader väcka minnet av hennes namne och mindre bekanta syssling, författaren Carin Törnblom (1899-1958), född Hermelin som dotter till Max och Märta f. Rääf (Österby).

Det kan finnas anledning att återkomma till andra skrivande kulturpersonligheter i släkten även om de inte var medieverksamma på samma sätt som Casan. Jag tänker på översättaren, författaren och lärdomsgiganten Eric (1860-1944) och konstnären Olof (1827-1913) som ju åtminstone under en fas av sitt liv skrev (minst) lika mycket som han målade. Det finns fler.

Pionjär

Men tillbaka till Carin Hermelin Törnblom, född på Österby gård, Råby Rekarne, Sörmland. I minnesorden efter henne står att hon var verksam som journalist och skönlitterär författare. Det senare återkommer jag till.

Om hon hade velat skryta hade hon kunnat säga att hon var den första kvinnliga hallåan i det som skulle bli Sveriges Radio och därmed en pionjär i den svenska radiohistorien.

Att mormor Carin hade någon form av anknytning till radion var känt i familjen, men detaljerna saknades. Det var inte förrän jag hösten 2020 fick mail från Maria Sjödin, förläggare på bokförlaget Morfem, med frågan om jag kunde bekräfta själva sakförhållandet som vi fick mera kött i soppan.

Sjödin, som arbetar med en bok om radion och språket, levererade nämligen högintressanta tidningsklipp från 1929 som handlade om huruvida det var Stockholm eller Eskilstuna som varit först med kvinnliga hallåpersoner i Sverige.

Sjödin kunde belägga att en Margareta de Geer – som Sveriges Radio i dag anser var dåvarande Radiotjänsts första

hallåkvinna – inte radiodebuterade förrän i juli 1929.

Då hade Carin arbetat som hallåa för Eskilstuna rundradio åtminstone sedan i mars samma år.

Det har varit svårt att få grepp om vad Carin faktiskt hallåade om. Men Maria Sjödin hittade en programtablå från mars 1929 som visar att Eskilstuna rundradio då och då tog över riksprogrammet. Men det är inte säkert att Carin var i tjänst just den morgonen.

1929 var Carin en 30-årig småbarnsmor, gift med sin syssling, bergsingenjören Elias Hermelin (1895-1984). Döttrarna Britta (1922-32) och Kristina (Christina, gift Winter, 1924-2007) var åtta respektive fem år gamla.

Det är faktiskt inte känt hur Carin hamnade på radion. Men av någon anledning känns det inte riktigt som om Carin var en person som skulle nöja sig med att "bara" vara hemmafru. Det skönlitterära skrivandet kan ha inlets redan då, men hennes båda romaner, Profeten Andersson och Ballad i moll, utkom inte förrän i slutet av 1930-talet.

Levande anslagstavla

Hallåatjänsten kan i sig knappast ha uppfattats som skönlitterär eller journalistisk verksamhet, vare sig av Carin eller någon annan. Snarare sågs nog hallåpersonen oavsett kön som ett slags levande anslagstavla. Men helt säkert är det inte.

I tidningsklippen från 1929 framgår nämligen att det förekom en debatt om hur en "kvinnlig hallåman" skulle tituleras: kvinnlig hallåman, hallåtös, hallåière (!) var på tapeten medan hallådam ansågs ligga lite för nära ordet hålldam. Att ett av förslagen till titel faktiskt var "programpresentatör" antyder väl ändå att tjänsten hade någon form av status.

Eftersom Carin delade namn med sin mer kända syssling Carin "Casan" Hermelin, blev det på grund av medieanknytningen sammanblandningar. Men Casan var aldrig radiohallåa. Just 1929 hade hon för övrigt fullt upp med att vara chefredaktör för veckotidningen Tidevarvet under ideologisk ledning av, bland andra, en annan och ännu mera känd Hermelin med förnamnet Honorine. Casan ledde Tidevarvet från 1927 till att den lades ner 1936.

Det hör till saken att Casan faktiskt blev en av Sveriges första radiojournalister, men det var långt senare. Märkligt, men kanske tidstypiskt, är att de båda första kvinnliga hallåorna Hermelin och de Geer båda var adelsdamer...

Hat då som nu

Att vara hallåa i det sena 1920-talets Sverige var inte lätt. De lyssnarreaktioner som Maria Sjödin samlat visar ett kvinnoförakt och hat som starkt påminner om de hatdrev mot kvinnor som man i dag kan hitta i sociala medier. Det handlade kanske inte om själva sysselsättningen utan att kvinnor över huvud taget hade modet att skaffa sig egen försörjning utanför hemmet.

Men man ska samtidigt komma ihåg att de rasande kommentarerna nog inte alls var representativa. De som inte hade något emot kvinnor i etern uttalade sig kanske inte offentligt. Och kommentarerna i tidningarna var snarare positiva än negativa.

Familjetragedi

Om vi bara dömer av bilderna så var nog ändå de där åren i slutet av 1920-talet en lycklig och spännande tid för Carin. Men bara några år efter radiodebuten inträffar något tragiskt. Äldsta dottern Britta avlider, tio år gammal, i komplikationerna efter en blindtarmsoperation. Det är en förödande stor sorg och leder bland annat till att äktenskapet med Elias upplöses.

Det är möjligen så att Carins senare författarskap är del av ett sorgearbete. Romanerna är stillsamt sorgesamma, berörande och välskrivna, men stilmässigt nästan hopplöst låsta till sin tid.

Carin Törnblom Hermelin var min och mina bröder Dag och Staffans mormor. Jag har ganska tydliga minnen av henne som stram och inte särskilt innerlig. Men det kan man förstå. Livet hade nog mest gått i sorgens tecken efter Brittas död.

Därtill kom att Carin under sina senare år led av olika sjukdomar, bland annat neurologiska åkommor, och hade ständiga smärtor. Jag kan se henne framför mig med komplicerad stödkrage och stor damhatt, på besök hos oss i Berlin

på tidigt 1950-tal.

För henne blev morfin både smärtlindring och beroende. Hon hade nog inte mycket ork att umgås med barnbarnen. Men jag kan fortfarande höra henne spela Chopin – vackert! – på ett piano som än i dag finns i familjens ägo.

Gåvor till barnbarnen

När det gällde umgänget med barnbarnen så visste Carin ändå att kompensera: Hon är ursprunget till 20-talet årgångspärmar med de första svenska versionerna av Tove Jansons Muminserier. Under någon av hennes längre sjukdomsperioder i mitten av 1950-talet började hon klippa ut seriestriporna med Mumin ur Svenska Dagbladet, färglägga dem och klistra in i en pärm som skickades som present till bröderna Winter i Berlin. Efter hennes död 1958 fortsatte hennes andre make, Nils Törnblom, "Farbror Nisse", i decennier att vid varje jul överlämna årets Muminserier, fortfarande pryddligt klippta ur SvD men inte längre färglagda.

På bilden ovan syns hon till höger i bild med hunden Pam. Till vänster står Nils Törnblom och i mitten Carins mamma Märta "Nunne" Hermelin, född Rääf i Småland och min och mina bröders mormorsmor. Fadern Maximilian var död sedan många år. De står under yttertrappen vid gaveln till sommatorpet Bialite i Huddingeskogarna, där dottern Christina och hennes Dieter – våra föräldrar – gifte sig i december 1948.

"Nunne" är förresten en viktig del av vår familj eftersom det var hon som ägde och fram till sin död levde på Vålberga, släktgården utanför Borensberg som därefter delvis ägts av först våra föräldrar och nu av min bror Staffan. Både Dieter och Christina tog, liksom "Nunne" på sin tid, sina sista andetag i hemmet på Vålberga.

Flera generationer i media

Medieanknytningen har gått i arv i familjen. Christina och Dieter arbetade båda som skrivande journalister och för etern. Christina var, bland mycket annat, modemodell och modeskribent/tecknerska men under Berlinåren 1952-62 också nyhetskorrespondent på frilansbasis för Sveriges Radio. Medan Dieter skrev för Expressen rapporterade Christina om de många kriserna i det kalla krigets kanske främsta krishärd.

Några inspelningar från 1929 med radiohallåan Carin Hermelin finns inte bevarade. Anledningen är enkel: De första radioinspelningarna för att bevara sändningar gjordes först några år in på 1930-talet.

//Jan Winter – med eterdebut 1972 som reporter vid dåvarande Radio Uppsala, därefter som utrikesreporter/chef på Tidningarnas Telegrambyrå fram till 2014.

Artikelklippresearch Maria Sjödin
Övriga bilder, privat
Bildreserach Staffan Winter

A letter from London

Maneesha Hermelin Leroy, dotter till Louise (Åsby, Sven, Nenne, Joachim) och Jacques berättar om sina studier

Hello, my name is Maneesha Hermelin Leroy. I studied Animal biology at the Royal Veterinary College in London, United Kingdom, and graduated in July 2019. During my studies, this educational institute became the number one veterinary school in the world! I feel very fortunate to have received an education at such an accredited college.

My degree taught me a basic understanding of biology. We were taught skeletal structure, fetus development, heart and blood circulation, and pathology. To better understand the layout of organs and nerves we did a lot of animal autopsies. We learned the ways that different species bodies work: mammals, birds, reptiles, and amphibians.

Zoonotic diseases and amphibians

Since the degree was focused on animals, we were also taught animal behavior, husbandry, conservation, transportation methods, enclosure developments and zoonotic diseases.

Zoonotic diseases are the diseases humans can get from animals. For example, covid-19 and bird flu. I learned how these diseases can change host and the different ways they can spread. Interestingly, we were taught about coronavirus because this virus has existed for a long time and in many different hosts. It was interesting to see it on the news as already knew all about it thanks to my education.

I chose to focus my degree mostly on wild animals, which meant I got to perform research and participate in lectures at The London Zoo. The lectures

were given by some of the top wild animal specialists in the world, it was so interesting to hear them explain their work.

One of the lecturers specialized in amphibians and he created the first

group to focus on amphibian mass extinction. Unfortunately, no one cares about frogs and toads, but currently there is a disease that is killing them very quickly. This disease is called chytridiomycosis. It has caused the decline or complete extinction of 200 frog species.

Research on bushbabies

In our practical classes we were taught how to hold birds of prey like eagles, and reptiles like snakes and lizards. We were given backstage tours of the zoo and shown how they feed the animals. I also did my final research project at the zoo on bushbabies and their changes in behavior to new lighting methods for their enclosures. Bushbabies are nocturnal primates who originate from mid-southern Africa. They are cute tiny primates with very big eyes, looking like Mort from the movie Madagascar.

A metropolitan experience

Living in a metropolitan city like London was an amazing experience. The city is so full of diverse cultures, fashion, food, and art. In London you can find people from every country in the world. This made me feel welcome, as I am multicultural myself. I felt like I finally fit in because I was surrounded by other mixed-race people. I developed physical and mental confidence in myself, because in London, you can be whoever you want to be. I started to learn to have fun with makeup and fashion, and to express myself in the way I want to.

My best friend and I also visited many museums in London. The natural history museum was of course a favorite as we both were studying animal science. We both also love food, so we would try a new restaurant or cuisine a few times a month. Now I miss having

access to so many different types of food. I feel very lucky to have lived in such a fun city during my studies.

Thank you to the Hermelin foundation for helping me experience an amazing three years at university in London!

Föreningens ekonomi

Olof Hermelin redogör för fondernas utveckling och utdelade stipendier

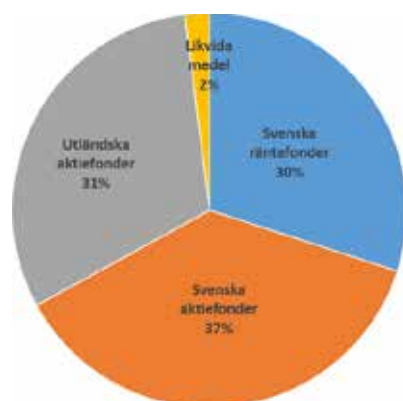
Siffror i tusental kronor	Mar 2021	2020	2019	2018	2017
Släktföreningen	9 805	9 292	8 733	8 050	8 275
Victor Hermelins minne	13 684	13 047	12 294	11 374	11 847
Ebba Sophia Ribbings minnesfond	3 597	3 424	3 192	2 878	2 934
Lena Robertsdotters fond	5 424	5 122	4 795	4 311	4 408
Totalt	32 510	30 855	29 014	26 613	27 464
Värdeförändring för perioden	5,3%	6,4%	9,0%	-3,1%	5%

Portföljens fördelning

Förmögenhetens fördelning på olika tillgångsslag per den 31 december 2020 framgår av diagrammet intill.

Portföljens fördelning

Förmögenhetens fördelning på olika tillgångsslag per den 31 december 2020 framgår av diagrammet intill.

Fondernas utveckling

Efter den mycket dramatiska nedgången på världens finansmarknader under mars 2020 till följd av Coronapandemin började en stadig återhämtning under resten av året. Från en nedgång på 8,3% vid mars månads utgång landade årets sammantagna uppgång på 6,4%.

Mot slutet av mars gjorde Öhmans bedömningen att börsen var "översåld" och beslutade att öka andelen aktier i sin totala allokering. En annan bidragande förklaring är att vi under hösten beslutade ge Öhmans en ökad ram att placera i aktiefonder (10 procentenheter), i syfte att öka avkastningen i våra fonder.

Justerat för kostnader, stipendier mm i fonderna var den totala utvecklingen brutto 8,7% under 2020. Inledningen av 2021 har varit fortsatt stark, som ett resultat av successiv återhämtning av konjunkturen, med en uppgång under första kvartalet på 5,3%.

Stipendier

Är du 18-28 år och bedriver akademiska studier? Fyll i formuläret på hemsidan och sök stipendium! Sista ansökningsdag för vårterminen är 28 februari och för höstterminen 30 september. Denna

termin sökte och fick nio släktingar 8 000 kronor vardera:

Cornelia, dotter till Fredrik och Gabrielle, Linnéuniversitetet (Thorsvi, Robert, Jan)

Eric, son till Joachim och Mia Göthe, Lunds Universitet (Gripenberg, Josef, Axel)

Erik, son till Christian och Maria, Karolinska Institutet (Thorsvi, Ernst, Olof)

Jonathan, son till Richard och Annelie, Linköpings universitet (Thorsvi, Robert, Sten, Göran)

Maika Leroy, dotter till Louise och Jacques Leroy, University of Amsterdam (Åsby, Sven, Sven Samuel)

Mikael, son till Jan och Maria, KTH (Thorsvi, Adolf, Adolf)

Samuel, son till Sven och Pia, Malmö högskola (Thorsvi, Ernst, Olof, Bengt)

Therese, dotter till Christian och Maria, Lunds universitet (Thorsvi, Ernst, Olof)

Thyra, dotter till Olof och Tina, Uppsala universitet (Thorsvi, Ernst, Olof)

Om Hermelinska Nätverket

Hermelinska Nätverket ges ut av Hermelinska släktföreningen. Tidningen kommer ut två gånger per år och skickas till alla aktiva medlemmar i Sverige och utomlands.

Redaktör

Jenny Hermelin (se kontaktinfo nedan)

Tryck

Alatryck, Vadstena

Omslagsbild

Villa Aske, där släktmötet 2022 kommer hållas

Släktföreningens styrelse

Johan Hermelin, ordförande
johan@hermelin.com,
070-699 14 10

Fredrik Hermelin, vice ordförande
fredrik@outdoortravel.se,
0708-56 18 38

Hanna Jessing, ledamot
hanna@jessing.nu,
070-968 15 55

Fredrik I:son Hermelin, ledamot
fredrik@hermelin.st,
0709-29 32 61

Olof Hermelin, ledamot
olof.hermelin@outlook.com,
070-789 81 77

Jenny Hermelin, ledamot och redaktör för Nätverket
jenny@hermelin.com,
070-380 15 55

Cornelia Hermelin, ledamot
cornelia.hermelin@gmail.com,
076-184 19 80

Kontakt- och kontouppgifter

Adress: Nytorpsvägen 30,
191 35 Sollentuna
IBAN: SE1950000000058111001746
Bankgiro: 5273-3789
Organisationsnummer:
802001-4265

Släktmöte 3-5 juni 2022

På omslagsbilden till detta nummer ser ni Villa Aske, en historisk och enastående vacker Italieninspirerad herrgård strax nordväst om Stockholm.

På deras hemsida kan man läsa att *"Villa Aske ritades av en italiensk arkitekt för över 200 år sedan. Det syns – och det känns! Stället byggdes redan från början för umgänge under njutbara former. Mat, dryck och samtal har alltid fått stå i fokus."*

I detta palazzo kommer det uppskjutna släktmötet att äga rum den 3-5 juni 2022 och vi hoppas att många av er kommer ha möjlighet att delta!

Mer information om program, festligheter och hur man anmäler sig kommer att skickas ut i god tid till alla släktföreningens medlemmar. Om ni har frågor får ni gärna kontakta Fredrik (Noor) på 0708-56 18 38 eller mejl fredrik.hermelin@outlook.com.

För mer information om Villa Aske, se <https://villaaske.se>.

